

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2025, sp. zn. 29 Cdo 323/2023, ECLI:CZ:NS:2025:29.CDO.323.2023.1

Číslo: 2/2026

Právní věta:

Rozdíl mezi právní úpravou osvobození od placení pohledávek (§ 414 a násl. zákona č. 182/2006 Sb.) a právní úpravou zbavení všech dluhů (§ 166e a násl. zákona č. 7/2005 Z. z.) není důvodem, pro který lze odepřít uznání insolvenčního řízení podle článku 33 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2015/848 o insolvenčním řízení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 17.02.2025

Spisová značka: 29 Cdo 323/2023

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Insolvence, Osvobození od placení zbytku dluhů, Uznání cizích rozhodnutí

Předpisy: čl. 33 Nařízení (EU) č. 2015/848

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2022, sp. zn. 47 Co 107/2021.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Hodoníně rozsudkem ze dne 18. 2. 2021, č. j. 6 C 98/2020-155, zamítl žalobu v části, ve které se žalobce (Naudu a. s.) domáhal vůči žalovanému (A. N.) zaplacení částky 17 988,42 Kč s úrokem v částce 22 107,05 Kč, s úrokem z prodlení v částce 5 703,82 Kč, s úrokem ve výši 15,9 % ročně z částky 221 375,66 Kč od 16. 11. 2019 do zaplacení, s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 17 988,42 Kč od 16. 11. 2019 do zaplacení a s úrokem ve výši 21,9 % ročně z částky 5 .000 Kč od 16. 11. 2019 do zaplacení (výrok I.), uložil žalovanému zaplatit žalobci částku 256 387,24 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně od 16. 11. 2019 do zaplacení (výrok II.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok III.).

2. Soud prvního stupně vyšel z toho, že:

1) Dne 1. 10. 2012 uzavřeli právní předchůdce žalobce (Raiffeisenbank a. s. – dále jen „banka“) a žalovaný smlouvu o poskytování bankovních a dalších služeb, kterou se banka (mimo jiné) zavázala vést pro žalovaného běžný účet a umožnit mu využívat služby přímého bankovníctví; žalovaný se zavázal hradit za tyto služby bance poplatky. Za pomoci prostředků komunikace na dálku smluvní strany dále uzavřely (31. 5. 2018) smlouvu o povoleném debetu na běžném účtu č. XY; banka se zavázala poskytnout žalovanému povolený debet na běžném účtu ve výši 53 000 Kč a žalovaný se zavázal tuto částku splatit nejdéle do jednoho roku. Dne 1. 6. 2019 vyčerpal žalovaný debet v označené výši.

2) Dne 6. 2. 2017 uzavřeli banka a žalovaný smlouvu o půjčce na kliknutí č. XY, podle níž banka poskytla žalovanému finanční prostředky ve výši 245 000 Kč, které se žalovaný zavázal splácet ve 120 měsíčních splátkách po 4 088,82 Kč počínaje 15. 3. 2017. Částka 245 000 Kč byla zaslána na účet žalovaného 6. 2. 2017, přičemž žalovaný uhradil na poskytnutý úvěr jen 41 612,76 Kč. Dopisem z 11. 10. 2019 oznámila banka žalovanému, že vzhledem k prodlení s úhradou splatných závazků „přistoupila“ k zesplatnění úvěru a vyzvala žalovaného k úhradě dlužné částky.

3) Rámcovou smlouvou č. 2018/09 banka postoupila pohledávky za žalovaným společností I-Xon a. s.; smlouvou ze dne 7. 12. 2019 byly tyto pohledávky postoupeny na žalobce; o postoupení pohledávek byl žalovaný vyrozuměn dopisy z 20. 12. 2019 a 28. 1. 2020; k úhradě dlužných závazků byl vyzván upomínkami z 4. 2. 2020.

3. Na tomto základě soud prvního stupně v první řadě zdůraznil, že: a) žalovaný měl v době uzavření smluv (a zahájení řízení) bydliště na území Slovenské republiky, b) banka je právnickou osobou se sídlem v České republice, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že by se jakkoli zaměřovala na klientelu ve Slovenské republice, a c) nešlo o smlouvy uzavřené s osobou, která provozuje profesionální nebo jiné podnikatelské činnosti v členském státě, v němž má spotřebitel bydliště. Proto se na dané smluvní vztahy nevztahuje právní úprava obsažená v článku 17 Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. 12. 2012, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (přepracované znění) [dále jen „Nařízení Brusel I bis“]. Mezinárodní příslušnost českých soudů je založena článkem 7 odst. 1 a 2 Nařízení Brusel I bis, podle něhož osoba, která má bydliště v některém členském státě, může být v jiném členském státě žalována u soudu místa, kde závazek, o nějž se jedná, byl nebo měl být splněn, přičemž za místo plnění se v případě poskytování služeb považuje místo na území členského státu, kde služby podle smlouvy byly nebo měly být poskytnuty. Toto ustanovení vedle mezinárodní příslušnosti zakládá rovněž příslušnost místní. V poměrech projednávané věci byly služby vyplývající ze smluv o vedení běžného účtu a smlouvy o úvěru poskytnuty na pobočce banky v Hodoníně; je tak dána mezinárodní příslušnost českých soudů a místní příslušnost Okresního soudu v Hodoníně.

4. Dále soud prvního stupně – cituje § 570 odst. 1, § 573, § 1879, § 1970, § 2395, § 2662, § 2665 a § 2993 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), a § 86 a § 87 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru – dospěl k následujícím závěrům:

1) Vzhledem k shora uvedeným ustanovením zákona o spotřebitelském úvěru bylo zapotřebí se zabývat otázkou, zda banka řádně dostala své povinnosti posoudit před uzavřením smlouvy úvěruschopnost žalovaného. Žalobce nebyl schopen soudu sdělit jakékoli informace o tom, jakým způsobem měla být úvěruschopnost žalovaného prověřována; uvedl, že banka (dle jejího prohlášení) přiměřeně prověřovala schopnost klienta úvěr splácet. Žalobce tak neprokázal, že by byla úvěruschopnost žalovaného řádně (v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. [1 As 30/2015](#)) zkoumána.

2) Důsledkem porušení povinnosti posoudit úvěruschopnost spotřebitele je absolutní

neplatnost smlouvy [srov. rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (dále též jen „SDEU“) ze dne 5. 3. 2020, [C-679/18](#)]; žalovaný tak byl povinen vrátit bance (z titulu bezdůvodného obohacení) jen poskytnutou jistinu ve výši 298 000 Kč.

3) Za stavu, kdy žalovaný zaplatil bance 41 612,76 Kč, zbývá mu uhradit na jistinu částku 256 387,24 Kč; v tomto rozsahu [včetně (označeného) úroku z prodlení za dobu od 16. 11. 2019 do zaplacení] je žaloba důvodná.

5. Krajský soud v Brně k odvolání žalovaného rozsudkem ze dne 14. 9. 2022, č. j. 47 Co 107/2021-146, změnil rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku ve věci samé tak, že žalobu (i) v tomto rozsahu zamítl (první výrok), a rozhodl o nákladech řízení mezi účastníky před soudy obou stupňů (druhý a třetí výrok).

6. Odvolací soud předeslal, že soud prvního stupně správně posoudil svou mezinárodní pravomoc (příslušnost) i místní příslušnost. V této souvislosti s poukazem na (označenou) judikaturu SDEU a Nejvyššího soudu připomenul, že soud nemůže (s popsanou výjimkou) přezkoumávat svou mezinárodní příslušnost (pravomoc) a místní příslušnost dříve, než doručí žalobu žalovanému a umožní mu, aby se k ní vyjádřil. Jelikož v posuzované věci nevznese žalovaný v žádném z vyjádření námitku nedostatku příslušnosti procesního soudu, byla příslušnost soudu prvního stupně založena (také) postupem podle článku 26 Nařízení Brusel I bis.

7. Dále odvolací soud (s odkazem na obsah spisu a doplnění dokazování) uvedl, že:

a) Usnesením ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. 27 Odk/15/2020, které nabylo právní moci dne 15. 2. 2020, Okresný soud Bratislava I (mimo jiné) prohlásil konkurs na majetek žalovaného a oddlužil žalovaného tak, že jej zbavil všech dluhů, které mohou být uspokojeny pouze v konkursu [§ 166a zákona č. 7/2005 Z. z., o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnění niektorých zákonov (dále též jen „ZKR“)], v rozsahu, v němž nebudou uspokojeny v konkursu.

b) Podle zprávy správkyne podstaty žalovaného ze dne 28. 9. 2020 byl konkurs na majetek žalovaného zrušen podle § 167v odst. 1 ZKR proto, že konkursní podstata nepokryla náklady konkursu.

c) V podání doručeném soudu prvního stupně 2. 11. 2020 žalovaný uvedl, že na jeho majetek byl dne 14. 2. 2020 prohlášen konkurs, který skončil 28. 9. 2020.

8. Na tomto základě odvolací soud – vycházející z článků 2 odst. 4, 3 odst. 1, 7 odst. 2, 19 odst. 1, 32 odst. 1, 33 a 91 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2015/848 ze dne 20. 5. 2015, o insolvenčním řízení (dále jen „Nařízení o insolvenčním řízení“), včetně přílohy A a srovnávací tabulky v příloze D Nařízení o insolvenčním řízení, jakož i z § 166c, § 166e a § 167v odst. 1 ZKR, a odkazuje na závěry formulované Nejvyšším soudem v usnesení ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. [29 Odo 164/2006](#), uveřejněném pod číslem 87/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 87/2008“), a v usnesení ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. [29 Cdo 767/2017](#) – dospěl k následujícím závěrům:

1) Konkurs na majetek žalovaného byl prohlášen 4. 2. 2020 s účinky osvobození (s následkem nevymahatelnosti) od placení zbytku těch dluhů, které mohly být uspokojeny pouze v konkursu (§ 166a a § 166e ZKR), bez zřetele k tomu, zda je věřitel přihlásil. Dne 28. 9. 2020 (před vydáním rozsudku soudu prvního stupně) byl oznámením správce konkursní podstaty konkurs zrušen proto, že konkursní podstata nepokryla náklady konkursu (§ 167v odst. 1 ZKR). Pohledávka uplatněná žalobcem v tomto řízení není pohledávkou nedotčenou oddlužením (§ 166c ZKR).

2) Nejvyšší soud v usnesení sp. zn. [29 Cdo 767/2017](#) na základě článků 3 odst. 1, 4 odst. 1, 16

odst. 1, 25 odst. 1 a 26 Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. 5. 2000, o úpadkovém řízení (dále jen Nařízení o úpadkovém řízení), dovodil, že „rozhodnutí německého soudu o zproštění dlužníka od zbývajících dluhu musí být uznáno českými soudy a je účinné vůči všem věřitelům dlužníka“. Jelikož tyto články odpovídají článkům 3 odst. 1, 7 odst. 2, 19 odst. 1, 32 odst. 1 a 33 Nařízení o insolvenčním řízení, je výklad (posledně) označených článků nařízení o insolvenčním řízení *acte éclairée*.

3) Shodně s tím, co v obdobné situaci dovodil Nejvyšší soud ve vztahu k rozhodnutí, jímž německý (insolvenční) soud zprostil dlužníka zbývajících dluhu, musí být českými soudy uznáno a je účinné vůči všem věřitelům (i) rozhodnutí, jímž slovenský soud v usnesení o prohlášení konkursu na majetek žalovaného rozhodl o jeho oddlužení tak, že žalovaného zbavil všech dluhů, které mohou být uspokojeny pouze v konkursu (§ 166a, § 166c ZKR), v rozsahu, v němž nebudou v konkursu uspokojeny; pohledávka žalobce je proto nadále nevymahatelná (§ 166e odst. 2 ZKR).

9. Proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku ve věci samé změnil a žalobu i v tomto rozsahu zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

10. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, které má za přípustné k řešení právní otázky Nejvyšším soudem dosud nezodpovězené, týkající se výkladu článku 33 Nařízení o insolvenčním řízení ve vztahu k (ne)odmítnutí uznání rozhodnutí slovenského soudu o oddlužení s ohledem na rozpor účinků takového rozhodnutí s veřejným pořádkem a zásadami českého insolvenčního práva

11. Dovolatel zdůrazňuje, že slovenské právo (na rozdíl od českého právního řádu) neváže následky oddlužení na splnění podmínek dlužníkem. I v případě, kdy je po rozhodnutí oddlužení konkurs zrušen z důvodu, že konkursní podstata nepokryje ani samotné náklady konkursu, stále trvají následky oddlužení a dlužník je zbaven všech dluhů, které mohly být uspokojeny pouze v konkursu, a to navzdory skutečnosti, že nesplatil ani část dluhů.

12. Tato situace nastala (i) v projednávané věci, kdy žalovaný podal návrh na konkurs 22. 1. 2020 a soud ho již 12. 2. 2020 zbavil všech dluhů, které nebudou uspokojeny v konkursu, aniž zkoumal jeho majetkové poměry; konkurs byl zrušen 28. 9. 2020, neboť jediným majetek dlužníka, který podléhal konkursu, byla pohledávka vedená na účtu u banky ve výši 51,58 EUR.

13. Oproti tomu – pokračuje dovolatel – institut oddlužení upravený zákonem č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčním zákonem), umožňuje dlužníku zprostit se svých dluhů pouze při splnění přísných podmínek. Přitom musí vyvažovat dva legitimní právní zájmy, a to zájem (právo) věřitele domáhat se uspokojení své pohledávky za dlužníkem, a zájem dlužníka „vymanit se z dluhové pasti“. Proto nemůže věřitel za všech okolností požadovat zachování nároku na splacení pohledávky v celé výši; na druhou stranu „zcela vyprazdňující věřitelovo právo na splacení pohledávky je právní úprava, jež umožňuje soudu osvobodit dlužníka od všech dluhů, aniž by před osvobozením na dlužníka kladl požadavek snažit se po delší dobu uspokojit věřitele a za tímto účelem vyvinout úsilí, které lze po dlužníku požadovat, popřípadě splatit alespoň část dluhu“.

14. Cituje článek 33 Nařízení o insolvenčním řízení a odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. [I. ÚS 709/05](#) a sp. zn. [II. ÚS 2455/09](#), dovolatel připomíná, že veřejný pořádek je v teorii i praxi definován jako zásady společenského a státního zřízení České republiky a jejího právního řádu, na nichž je nutno bez výhrady trvat. Výhrada veřejného pořádku má být uplatněna vždy při rozporu

účinků zahraničního faktoru se základním právem či svobodou.

15. V poměrech projednávané věci zasáhl odvolací soud do práva dovolatele vlastnit majetek (viz čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), když uznáním rozhodnutí slovenského soudu pozbyl dovolatel možnost zvýšit svůj majetek „prostřednictvím“ uspokojení pohledávky za žalovaným“. Podle dovolatele totiž slovenská právní úprava oddlužení nezajišťuje proporcionalitu mezi zájmem dlužníka zbavit se svých dluhů a zájmem věřitele na očekávané zvýšení hodnoty majetku plynoucí z uspokojení pohledávky za dlužníkem; na rozdíl od tuzemské právní úpravy neklade slovenská právní úprava na dlužníka téměř žádné požadavky, jejichž splněním by byl ospravedlněn zásah do legitimního očekávání věřitele na zvětšení majetku.

16. Jako nepřipadnou hodnotí argumentaci odvolacího soudu (označenými) rozhodnutími Nejvyššího soudu, když tato neřešila otázku odmítnutí uznání cizího rozhodnutí z důvodu rozporu s veřejným pořádkem plynoucím z oddlužení dlužníka, aniž by byly splněny alespoň „základní kameny českého institutu oddlužení“. V obou případech totiž šlo – akcentuje dovolatel – o uznání rozhodnutí vydaných v insolvenčních řízeních v „Německu“; tamní právní úprava vylučuje účinky, které by mohly být v rozporu s českým veřejným pořádkem, neboť je české právní úpravě blízká. Dlužník je zbaven dluhů na základě „§ 300 německého insolvenčního zákona“ až po splnění požadavků na něj kladených, mezi které patří např. schopnost z majetkové podstaty zaplatit odměnu insolvenčnímu správci, vykonávat výdělečnou činnost nebo si ji snažit obstarat.

17. Proto požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

18. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí potvrdil, respektive dovolání žalobce zamítl. Cituje (označená) ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. a vyhlášky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a zdůrazňuje, že tvrzení žalobce ohledně automatického oddlužení dlužníka a nevyváženosti slovenské právní úpravy oddlužení ve prospěch dlužníka (a jejím rozporu s veřejným pořádkem České republiky) nejsou pravdivá.

III.

Přípustnost dovolání

19. Dovolání je přípustné podle § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), k řešení právní otázky dovoláním otevřené dosud Nejvyšším soudem nezodpovězené.

IV.

Důvodnost dovolání

20. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

21. Podle článku 3 odst. 1 Nařízení o insolvenčním řízení soudy členského státu, na jehož území jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, jsou příslušné k zahájení insolvenčního řízení („hlavní insolvenční řízení“). Místem, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, je místo, ze kterého dlužník své zájmy pravidelně spravuje a které je zjiitelné třetími osobami. (...) V případě osoby samostatně výdělečně činné se za místo, kde jsou soustředěny její hlavní zájmy, považuje hlavní místo jejího podnikání, není-li prokázán opak. Tato domněnka platí pouze v případě, že v období tří měsíců před podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení nedošlo k přesunu hlavního místa podnikání této fyzické osoby do jiného členského státu. V případě ostatních fyzických osob se za místo, kde jsou

soustředěny jejich hlavní zájmy, považuje jejich obvyklé místo pobytu, není-li prokázán opak. Tato domněnka platí pouze v případě, že v období šesti měsíců před podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení nedošlo k přesunu obvyklého místa pobytu do jiného členského státu.

Podle článku 7 odst. 1 a odst. 2 věty první Nařízení o insolvenčním řízení, pokud toto nařízení nestanoví jinak, je právem rozhodným pro insolvenční řízení a jeho účinky právo toho členského státu, na jehož území bylo insolvenční řízení zahájeno (dále jen „stát, který řízení zahájil“). Právo státu, který řízení zahájil, určuje podmínky pro zahájení tohoto řízení, jeho vedení a skončení.

Podle článku 18 Nařízení o insolvenčním řízení účinky insolvenčního řízení na probíhající soudní nebo rozhodčí řízení, která se týkají majetku nebo práva náležejících do majetkové podstaty dlužníka, se řídí výlučně právem členského státu, ve kterém se probíhající soudní řízení koná nebo ve kterém má sídlo rozhodčí soud.

Podle článku 19 odst. 1 věty první Nařízení o insolvenčním řízení rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení učiněné soudem členského státu, který je příslušný podle článku 3, je uznáváno ve všech ostatních členských státech od okamžiku, kdy nabude účinnosti ve státě, který řízení zahájil.

Podle článku 32 odst. 1 Nařízení o insolvenčním řízení rozhodnutí, která se týkají průběhu a skončení insolvenčního řízení a jsou vynesena soudem, jehož rozhodnutí o zahájení řízení je uznáno podle článku 19, a vyrovnání tímto soudem schválená se rovněž uznávají bez dalších formalit. Tato rozhodnutí se vykonávají v souladu s články 39 až 44 a články 47 až 57 nařízení (EU) č. 1215/2012.

Podle článku 33 Nařízení o insolvenčním řízení kterýkoli členský stát může odepřít uznání insolvenčního řízení zahájeného v jiném členském státě nebo výkon rozhodnutí učiněných v souvislosti s takovým řízením, pokud by byly účinky tohoto uznání nebo výkonu ve zjevném rozporu s veřejným pořádkem tohoto státu, zejména s jeho základními zásadami nebo s ústavními právy a svobodami jednotlivce.

Podle článku 91 Nařízení o insolvenčním řízení se zrušuje nařízení (ES) č. 1346/2000. Odkazy na zrušené nařízení se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze D tohoto nařízení.

22. Podle srovnávací tabulky obsažené v Příloze D Nařízení o insolvenčním řízení odpovídá výše citovaným článkům Nařízení o insolvenčním řízení ve srovnání s Nařízením o úpadkovém řízení (...) článek 3 Nařízení o úpadkovém řízení v poměru k článku 3 Nařízení o insolvenčním řízení, článek 4 Nařízení o úpadkovém řízení v poměru k článku 7 Nařízení o insolvenčním řízení, článek 16 Nařízení o úpadkovém řízení v poměru k článku 19 Nařízení o insolvenčním řízení, článek 25 Nařízení o úpadkovém řízení v poměru k článku 32 Nařízení o insolvenčním řízení, a článek 26 Nařízení o úpadkovém řízení v poměru k článku 33 Nařízení o insolvenčním řízení.

23. Podle § 166e ZKR o oddlžení rozhodne súd v uznesení o vyhlásení konkurzu alebo v uznesení o určení splátkového kalendára tak, že dlžníka zbavuje všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze alebo splátkovým kalendárom (§ 166a) v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze alebo splátkovým kalendárom. V uznesení súd uvedie znenia zákonných ustanovení, ktoré upravujú, o ktoré dlhy ide (odstavec 1). Oddlžením sa pohľadávky, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze alebo splátkovým kalendárom (§ 166a), bez ohľadu na to, či boli alebo neboli prihlásené, stávajú voči dlžníkovi nevymáhateľné v rozsahu, v ktorom ho súd zbavil dlhov (odstavec 2). Pohľadávka, ktorá sa v dôsledku oddlženia stala voči dlžníkovi nevymáhateľná, je aj naďalej vymáhateľná voči ručiteľovi alebo inej osobe, ktorá pohľadávku voči dlžníkovi zabezpečuje (odstavec 3). Na nevymáhateľnosť pohľadávky voči dlžníkovi súd prihliadne aj bez námietky dlžníka. Orgán verejnej moci je povinný

hladiet na dlžníka vo vzťahu k pohľadávke, ktorá sa stala nevymáhateľná (§ 166b), ako by na neho hľadel, keby rozhodol o trvalom upustení od vymáhania pohľadávky (odstavec 4).

24. Podle § 166f ZKR veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia podaným voči dlžníkovi alebo jeho dedičom do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu alebo určenia splátkového kalendára na súde, ktorý rozhodol o oddĺžení, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Ak je takýchto návrhov viac, súd ich spojí na spoločné konanie. Vo veci samej rozhoduje súd rozsudkom (odstavec 1). Právoplatné rozhodnutie o zrušení oddĺženia je účinné voči všetkým. Iné rozhodnutie o návrhu na zrušenie oddĺženia nie je prekážkou, aby sa rozhodovalo o novom návrhu na zrušenie oddĺženia, ak je podaný iným veriteľom alebo sú tu nové dôkazy, ktoré poctivý zámer dlžníka vylučujú (odstavec 2). Zrušením oddĺženia sa oddĺženie stáva voči všetkým veriteľom neúčinné. Pohľadávkam sa v plnom rozsahu, v ktorom ešte neboli uspokojené, obnovuje pôvodná vymáhateľnosť aj splatnosť. Takéto pohľadávky sa nepremlčia skôr ako uplynú desať rokov od zrušenia oddĺženia (odstavec 4).

25. Nejvyšší soud předesílá, že se výkladem Nařízení o úpadkovém řízení zabýval v [R 87/2008](#), k jehož závěrům se následně přihlásil v usnesení sp. zn. [29 Cdo 767/2017](#). V důvodech [R 87/2008](#) uvedl, že Evropský soudní dvůr se ve své judikatuře již vyslovil k výkladu pojmu „zahájení úpadkového řízení“, principu uznávání rozhodnutí o zahájení úpadkového řízení soudem jiného členského státu ve smyslu článku 16 Nařízení o úpadkovém řízení a možnosti uplatnit proti uznání hlavního úpadkového řízení zahájeného ve Spolkové republice Německo výhradu veřejného pořádku ve smyslu článku 26 Nařízení o úpadkovém řízení; potud jde o *acte éclairée*.

26. Evropský soudní dvůr na dané téma v rozsudku ze dne 2. 5. 2006, [C-341/04](#), uzavřel, že:

1) Článek 16 odst. 1 první pododstavec Nařízení o úpadkovém řízení musí být vykládán v tom smyslu, že za rozhodnutí o zahájení úpadkového řízení ve smyslu tohoto ustanovení se považuje rozhodnutí vydané soudem členského státu, ke kterému byl za tímto účelem podán návrh na zahájení řízení uvedeného v příloze A téhož nařízení, vycházející z úpadku dlužníka, jestliže toto rozhodnutí zahrnuje zbavení dlužníka práva nakládat se svým majetkem, a jmenování správce podstaty uvedeného v příloze C daného nařízení. Toto zbavení práva nakládat s majetkem znamená, že dlužník pozbude oprávnění vykonávat správu svého majetku.

2) Článek 16 odst. 1 první pododstavec Nařízení o úpadkovém řízení musí být vykládán v tom smyslu, že hlavní úpadkové řízení zahájené soudem členského státu musí být uznáno soudy ostatních členských států, aniž by tyto soudy byly oprávněny přezkoumávat příslušnost soudu státu, ve kterém bylo řízení zahájeno.

3) Článek 26 Nařízení o úpadkovém řízení musí být vykládán v tom smyslu, že členský stát může odmítnout uznat úpadkové řízení zahájené v jiném členském státě, jestliže bylo rozhodnutí o zahájení řízení přijato při zjevném porušení základního práva být vyslechnut, kterého požívá osoba dotčená takovým řízením.

27. Závěr formulovaný v předchozím odstavci je přitom vyústěním úvah, na jejichž základě shledal Evropský soudní dvůr při výkladu článku 26 Nařízení o úpadkovém řízení použitelnou svou judikaturu vztahující se k článku 27 odst. 1 Bruselské úmluvy, podle níž se ustanovení o veřejném pořádku použije pouze ve výjimečných případech. Přitom Evropský soudní dvůr uznal svoji pravomoc přezkoumávat meze, v jejichž rámci může soud smluvního státu využít ustanovení o veřejném pořádku za účelem neuznání rozhodnutí soudu jiného smluvního státu, a rozhodl, že použití uvedeného ustanovení je možné pouze v případě, že uznání nebo výkon rozhodnutí vydaného v jiném smluvním státě by narušilo nepřijatelným způsobem právní řád státu, v němž je uznání požadováno, neboť by tím byla ohrožena některá jeho základní zásada. Ohrožení by muselo představovat zjevné

porušení právního pravidla, jež je považováno za zásadní pravidlo právního řádu státu, v němž je uznání požadováno, nebo zjevné porušení práva, které je v tomto právním řádu uznáno jako právo základní.

28. Nejvyšší soud v poměrech projednávané věci neshledal důvod pro postup podle článku 33 Nařízení o insolvenčním řízení.

29. Argumentace dovolatele je založena na srovnání právní úpravy osvobození od placení pohledávek podle § 414 a násl. insolvenčního zákona a podle § 166e a násl. ZKR; (zjevné) porušení procesních práv (práva na spravedlivý proces) nebylo dovolatelem namítáno. Platí-li (viz závěry výše citované judikatury), že užití institutu výhrady veřejného pořádku podle článku 33 Nařízení o insolvenčním řízení přichází v úvahu jen výjimečně, nelze odepřít uznání insolvenčního řízení zahájeného v jiném členském státě nebo výkon rozhodnutí učiněných v souvislosti s takovým řízením [v dané věci odepřít uznání účinků rozhodnutí o osvobození od placení pohledávek (o zbavení dluhů)] jen na základě rozdílů mezi právní úpravou osvobození od placení pohledávek podle insolvenčního zákona a ZKR. Opačný závěr by totiž vedl nikoli k výjimečnému, nýbrž k „pravidelnému“ postupu podle článku 33 Nařízení o insolvenčním řízení v případech, kdy „slovenský“ soud zbaví dlužníka dluhů podle § 166e ZKR, tj. již v usnesení o vyhlášení konkursu nebo v usnesení o určení splátkového kalendáře, aniž by dlužník splatil byť jen část dluhů, popřípadě aniž by zkoumal (ne)poctivost záměru dlužníka [a nikoli až poté, kdy „český“ insolvenční soud rozhodne o splnění oddlužení a dlužník splní řádně a včas všechny podmínky podle schváleného způsobu oddlužení (usnesením podle § 414 insolvenčního zákona)].

30. Současně nelze přehlédnout právní úpravu obsaženou v § 166f ZKR, podle níž má věřitel, který byl dotčen oddlužením, právo domáhat se zrušení oddlužení pro nepoctivý záměr dlužníka při oddlužení [k (ne)poctivosti záměru dlužníka viz § 166g ZKR]. K tomu srov. obdobně důvody usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. 25 Co 60/2019.

31. Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu nepodařilo zpochybnit správnost rozhodnutí odvolacího soudu, Nejvyšší soud (při absenci vad řízení podle § 242 odst. 3 o. s. ř.) dovolání zamítl [§ 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.].